

Overweging 33ste zondag dhj C - zondag 17 november 2019 –Marianne Thie.

In dit huis van glas en steen hoorden we net de evangeliëlezing uit Lucas, met voorspellingen waarvan de sfeer ervan, makkelijk naar ons dagelijks leven op deze aardbol - in het hier en nu - te vertalen valt.

Lucas roept een tijdgeest op, maar de hedendaagse nieuwsmedia heeft het over feiten.

In die 2000 jaar is er kennelijk niet veel veranderd. Het is misschien zelfs nog erger geworden. Als we al dan niet digitaal de krant lezen, of het nieuws volgen, is er dagelijks een opeenstapeling van berichten over oorlog, terrorisme, vluchtelingen, discriminatie, aardbevingen, verraad en noem maar op. En iedereen kan deze dagelijkse rampenlijst nog aanvullen met persoonlijke problemen, die niet de koppen van de krant halen.

Gedachten over de eindtijd zijn al zo oud als de mensheid. Maar die eindtijd is steeds verschillend. Zoals elke dag een einde heeft, zo heeft elk jaar dat ook. Dat geldt ook voor het rijk van de Perzen, van de Grieken, van de Romeinen. Dat geldt voor het rijk van Karel de Grote, voor het Sovjet rijk van de Communisten, voor het gedroomde keizerrijk van Adolf Hitler met de nazi's, de DDR, elk rijk vindt ooit zijn einde. Maar wanneer een rijk ineens stort, of dat nu gaat door een inval van de barbaren in Rome of het uiteenvallen door onderlinge ruzies, er is altijd chaos en er zijn altijd slachtoffers. O.a. de patroon van onze parochie heeft dat aan den lijve moeten meemaken.

God zal ooit ingrijpen om een einde aan deze wereld te maken. En dit einde zal voorafgegaan worden door natuurrampen en allerlei verschrikkelijke dingen. Op veel bladzijden in de bijbel kan je lezen over mensen die daarvan overtuigd waren. Ik vermoed dat er in onze dagen veel mensen zijn die denken dat zo'n goddelijk ingrijpen niet meer nodig zal zijn, want de mensen zélf zijn bezig de wereld om zeep te helpen. Wij zijn bezig met - op een onomkeerbare manier - schade toe te brengen aan de aarde. Echte doemdenkers beweren dat het al te laat is. Maar er zijn ook wetenschappers die de mening

zijn toegedaan dat er met al die overdreven commotie veel onzin verteld wordt. Hoe moeten wij ons gedragen in een samenleving waar voortdurend tegenstrijdige boodschappen en informatie wordt gegeven? Het wordt er niet gemakkelijker op.

Als een paal boven water staat wel, dat alles zijn tijd heeft. Alles gaat voorbij. Het einde staat ingeschreven in het wezen van alle dingen. Ook op moeder aarde staat een vervaldatum, net zoals op elk mensenleven. Onze cultuur heeft het daar moeilijk mee. Er is een opvallende tendens, naar het niet aanvaarden van het ouder worden en van de eindigheid van het menselijk lichaam, niet alleen in verband met ziekte, maar gewoon de lichamelijke tekenen van 'het einde' wil men niet meer aanvaarden. Eindigheid is een zwarte vlek op ons bestaan.

In Bijbelverhalen valt tevens te ontdekken dat de eindigheid van het bestaan meer ingeweven lag in de menselijke belevingswereld. Leven en dood lagen dichterbij elkaar. Het leven was toen ook veel kwetsbaarder. In crisisperioden zoals bij oorlog of bij vervolging dacht men al vlug dat het einde der tijden nabij was.

Zo moet de verwoesting van de tempel van Jeruzalem in het jaar '70 na Christus door de Romeinen, een emotionele schok teweeggebracht hebben, voor Joden betekende het einde van de tempel het einde van de wereld, die je zou kunnen vergelijken met wat de Amerikanen meemaakten bij de aanslagen met de vliegtuigen en het ineenstorten van de World Trade Center.

Als jij je wereld ziet instorten, maak je 'schrikkelijke dingen' mee. Het was in zulke perioden dat in de joodse en de christelijke wereld apocalyptische literatuur ontstond: visioenen, geheime openbaringen, allerlei ondergangstaferelen over het einde der tijden en het aanbreken van de tijd van de 'Komst van de Mensenzoon'.

Het zijn niet de gemakkelijkste teksten in de bijbel, maar interessant is toch hoe mensen toen nadachten over 'het einde', in het geloof dat God uiteindelijk alles wat scheef was zou recht trekken, en er uiteindelijk gerechtigheid zou geschieden. Het is een gedachte waaruit de hoop op rechtvaardigheid en troost naar boven komt, het is een poging om het lijden ietwat draaglijker en aanvaardbaar te maken.

Lucas wijst er evenwel op dat men toch voorzichtig moet zijn met allerlei voorspellingen en uitspraken over het tijdstip waarop dit alles zich gaat voltrekken. Hij weigert een paniekstemming op te roepen en accentueert dat angst, onzekerheid en vervolgingen bij het leven horen. Je kunt er niet omheen, maar ze zijn niet het einde. Daarmee verheerlijkt hij het lijden en de tegenslagen niet, maar hij legt de nadruk op standvastigheid.

Maar **dát** zal, als je het echt aan den lijve ondervindt, zeker makkelijker gezegd dan gedaan zijn.

Ook zegt hij, als je leeft in moeilijke tijden, laat je niet in de war brengen en je meeslepen door de een of andere theorie over het wereldeinde. Het komt er op aan standvastig te blijven en getuigenis te geven. Lucas probeert onze ogen en harten te openen voor kansen die we krijgen te midden van de schaduwkanten in ons leven. Laat je maar niet in de war brengen. Er is heil binnen het onheil dat ons allen omringt. Er is zin te vinden binnen al de rampen die ons overkomen. **Dát** geloven is God binnenlaten in onze levensgeschiedenis. En het vertrouwen dat je daartoe innerlijke kracht geschonken zal worden. Het enige wat je te doen staat is: je verantwoordelijkheid opnemen. Gewoon op de plaats waar je staat met jouw talent, met jouw gaven van hart en inzicht, proberen christen te zijn en je niet laten ontmoedigen. En dat je daarbij wellicht, tegen de stroom in zal moeten zwemmen.

De vraag kan dan nog wel opkomen: is het geen verloren moeite? Waarom je nog inspannen als er op bepaalde momenten zoveel verkeerd gaat? Het is ook de verzuchting van de profeet Maleachi

waarvan wij vanmorgen de eerste lezing niet hebben opgenomen in deze viering. Maar waaruit ik toch een paar zinnen aanhaal.

Hij vraagt zich af: hoe komt het dat het boosdoeners zo goed gaat en dat de gelovigen het zo hard te verduren hebben? Als je dat ziet, heeft het dan wel zin om je in te spannen? En de profeet spreekt dan zijn geloof uit en zegt: er komt een moment dat je zult zien dat wat in haat en boosheid is opgebouwd zal verdwijnen, zoals het vuur de stoppels op het veld doet verdwijnen, en dat het goede, wat in vriendschap met God is opgebouwd, eeuwigheidswaarde krijgt.

De plaats en de tijd waarin we leven kunnen we niet kiezen. Maar als we Jezus' volgeling willen zijn, moeten we het zijn in deze tijd en in deze wereld, in deze Kerk, in onze concrete situatie. Ook al kan dat eenzaam zijn en gevoelens geven dat je er alleen voor staat. Als we hier en nu geen daadwerkelijk christen zijn, dan zijn we het nergens. En willen wij het doen, dan mogen we ons in geen geval laten ontmoedigen want "Ik zal u taal en wijsheid geven" zegt Jezus. En "geen haar van uw hoofd zal verloren gaan".

Op dit woord mogen we vertrouwen, in alle omstandigheden, zelfs als we aan het einde van de toekomst menen te staan en de laatste adem uitblazen.

Ik wil deze overweging besluiten met het antwoord van Martin Luther King op de vraag: 'Wat zou je doen als morgen de wereld zou vergaan?' Hij antwoordde: 'Ik zou vandaag nog gauw een boompje planten. Een boompje van hoop, in de zekerheid dat God de schepping in zijn hand houdt en het leven onverwoestbaar zal zegevieren.'

Amen.